

SRH2014 – Den osmý, devátý a konečný – 14.8.2014, 15.8.2014

Probouzím se a nevím proč, mi do úst přichází první věta Vladimíra Párala z jeho nesmrtelné knihy „Milenci a vrazi“. Tuším, že to začíná: „Probuzen.....“. To sem však nepatří. Vykouknu ze stanu a zdá se mi, že bůh SRH mi začíná být nakloněn. Vidím dokonce kus modré oblohy. Škoda, že si nemohu „hltnout“ trocha rumu. Bohužel (bohudík), dnes odjíždím a pevně věřím, že ten druhý týden si konečně užiju, alespoň tak, jako slunečný začátek. Nadávám tomu druhému bohu – dešťovému. Opravdu již vše je navlhlé, a jestli to myslí takto dál, tak to před ním vzdávám a pojedu domů.

Teplá sprcha mi dává nádherný pocit, dnes to tedy vše zabalím a pojedu do mého milovaného kraje. Na počest budoucího krásného dne otevírám poslední lídlvovské rybičky a vařím poctivou kávu Jihlavanka. Chleba zde mají dobrý. Jsem nesmírně spokojen a na okolní borovice rozvěšuji spacák a další věci „nočního“ použití. V kempu je nádherný klid, všichni osadníci si v tom vycházejícím sluníčku chtějí pospat. Vytahuji počítač a jdu si sednout na terasu, jen zde je signál „wifi free“. Bohužel podle stavu oblačnosti mohu jen konstatovat, že se to brzy zatáhne a že to nebude tak slavné, jak si myslím. Přesto vytahuji stan ze stínu a pomocí paprsků sluníčka ho suším. Opět nastává ten okamžik balení. Špinavé věci dávám do zvláštního pytle a беру si z kufru nové. Bohužel už nejsou tak voňavé, ale jsou mírně navlhlé. Doplnuji ještě zásoby vody a těším se na klidnou jízdu směrem na České Budějovice.

Sbohem Paříži, nebýt Tvého srážkového stínu, pak bych to těžko někde v okolí vydržel. Kolegové nocležníci pomalu vylézají ze svých stanů a já už startuji. Zapínám rádio, abych se dozvěděl, že má být polojasno s místními přeháňkami. Ladím kmitočet 107,0 MHz, kam jsem si naladil svoji vysílající mp3. Na 8GB paměti mám jen samé mluvené slovo – Donutil, Menčík, Werich.... Nemám chuť studovat, zda mne GPS vede dobře, zkrátka nastavil jsem „Nová pec“ a je to. Jedu takovou klasikou přes Český Krumlov směrem na Lipno. Nikam nespěchám a vychutnávám si tu krásnou poklidnou jízdu. V Nové peci se chci ubytovat a přemýšlím, že bych mohl zdolat i nějakou sotu ve vojenském prostoru. Bohužel však na letošní SRH moje plány již vícekrát překazilo nevlídné počasí. Přijíždím skoro až k mostu v Nové peci, když se ozve velká rána a nějaký divný zvuk. Rychle brzdím a vůbec nechápu, co se mohlo stát. Jdu se podívat dozadu a je mi to jasné. Najel jsem na nějakou větvíčku, ta se zasekla v oku pro tažné lano a dotýkala se silnice. Vůbec jsem si nikdy neuvědomil, jak krásně může takový klacek rozvibrovat karoserii. Jsem rád, že se nestalo nic nepříjemného a jedu dál. Vloni jsem zde spal ve zrušeném kempu. Napadá mi, že bych mohl autem vyjet až na Jelení, zdolat obě soty JC021 a JC026, najíst se tam a teprve pak se jít ubytovat.

Po cestě na Jelení potkávám plno cyklistů a houbařů. Ještě nikdy jsem tam nejel autem, vždy jsem chodil tou krásnou stezkou z Ovesné. Přijíždím na parkoviště a marně hledám volné místo. Tak to bude průšvih, já snad budu muset zase sjet dolů. Naštěstí se jedno místo uvolňuje. Jdu se najíst.

Jelení

K obědu si dávám zelňačku s chlebem a pivo. Ačkoliv je to podivná kombinace, strašně mi to chutná. Možné k té pohodě přispělo i sluníčko. Opravdu už té smůly bylo dost, doufám, že teď už si budu jen užívat a nabíjet duševní baterie. Na těchto dvou sotách jsem už byl několikrát, nemám tedy problém s navigací a tak si jen a jen koukám po okolí a stoupám a stoupám. Po cestě potkávám plno houbařů. Asi opravdu už rostou.

Na známých sotách se nemusí přemýšlet o tom, jak vybudovat anténu. Děláme to zcela automaticky. Podmínky jsou dobré a není opravdu problém spustit pile up. Docela však spěchám a tak při první mezeře dávám SK. Čeká mne ještě jedna sota a pak šup zpět. Na JC026 dělám první spojení s OK3EQ, který je v mém rodném kraji na LI014. Docela mi to přišlo zábavné, zkrátka spojení sota – sota. Při sestupu k autu ještě potkávám ochránce přírody, zdravíme se jako staří známí. Rychle sestupuji k autu a zajiždím do Nové pece, kemp samozřejmě již neexistuje. Nakonec se rozhoduji, že opět přespím na mém oblíbeném Soumarském mostě. Po cestě se ještě zastavuji pro menší nákup ve Volarech a zdravím seržanta Havláta. Ten kluk měl v tom roce 1945 opravdu smůlu. Nevím, jestli to z nepříliš kvalitní fotografie dokážete přečíst. Pokud ne, zkuste se tam někdy zastavit a snad...poděkovat.

Na Soumaráku je volné moje oblíbené místo u břez.

Natahuji dokonce i anténu a těším se na plzeňské pivo u Štiky. Sluníčko svítí a opravdu se mi vrací standardní dobrá nálada. Trošku jsem však opět rozčarován z novodobých vodáků. Co si myslet třeba o tomto:

Jak někdo může opustit ohniště a nechat tam takový bordel. Vyndávám pytel a jdu to sebrat. Hned mám lepší náladu HI. U Štiky si dávám vynikající nakládaný hermelín s chlebem. Plzeň taky nemá chybu. Ještě jen tak pro zajímavost zapínám internet v mobilu a prohlížím synoptickou mapu a oblačnost nad Evropou. To není možné, oni se musí plést, přeci já chci sluníčko, ale toto je nějaká okluzní fronta. Ach jo, bůh SRH mne letos naprosto opouští. Vracím se zpět ke stanu a chvilku sleduji rakouské mladé vodáky. Staví si vedle mne tábořiště v obrovském stanu, který jim tam dovezl nákladák. Chvilku je pozoruji, může to být mládež tak kolem 13 až 17 roků. Jsou však takoví družní, veselí, opravdu působí trochu jinak než naše mládež ve stejném věku. Na skedu ještě hlásím bráchovi, že počasí se umoudřilo a že budu pokračovat dál. To ještě netuším, co bude následovat.

Noc jsem prožil celkem v klidu. Ráno svítí sluníčko a tak pevně věřím, že meteorologové nemají pravdu, zkrátka nic se sem nežene. Raději to nebudu sledovat a třeba to takhle nádherné vydrží. Přemýšlím, že tentokrát udělám sotí spoušť, zkrátka si po cestě dám JC010, JC025 a pojedu dál na Javorník. Tam podle počasí se rozhodnu co dál. Bourám stan a přenáším ho i s kostrou více na sluníčko. Tento způsob sušení je skutečně účinný. Kolem deváté mám vše sbaleno a vyjždím. Sluníčko se pomalu schovává, ale snad to nebude tak zlé. Postupně na Přílbě i na JC025 zvládám docela slušný pile up. Před Javorníkem mne dostihly první kapky. Bylo to takové varování, ale ještě se dokonce krátce ukáže sluníčko. Parkuji ve vesnici Javorník, dávám si oběd a jen tak nalahko vyrážím

k rozhledně. Nevím, co se stalo, ale z ničeho nic se přihnal takový malý obláček a spustil se liják. Co liják, to byla malá průtrž mračen. Byl jsem asi 200m od lesa na louce. Než jsem stačil cokoliv udělat, byl jsem totálně promočen. Když říkám totálně, pak to znamená, že opravdu totálně HI. To byla poslední kapka. Už mne nic nezajímá, pomalu kráčím zpět k autu, převlékám se do čistého, ale hlavně do suchého, nastavuji v autě topení na 25C a v GPS nastavuji údaj „Domů“. Opravdu v mém věku už nemám zapotřebí bojovat s přírodou. Letos mne lehce porážela. Chci domů, domů,...do tepla, sucha. Čert vem to letošní SRH. Ale počkej, přírodo, za rok mne to přejde a pak se zase setkáme.

LP 2014 Jožo Fero